

БАЛКАНСКАТА КАРМЕН

Илия Николчин
Любовен роман, София, 1995 г.

(...продължение от брой 1-2)

— Чел съм някъде, че преди хиляда и петстотин години тъкмо за това са ги извикали от мистична Индия — да свирят и веселят капризните перси — отбеляза Филигринов. — От там са почнали.

А младоженците — какво? И два-

мата бяха чистокръвни представители на расата, при това от точно определена група. Никой не можеше да ги упрекне в нищо. Жестоките закони на традицията преследваха смесените бракове не само между бели и черни, но и между циганите от различни клонове. Това обаче не се отнасяше до Кали и Сашка. При тях нямаше проблеми.

— Този, от лявата им страна е Шабан, цар Шабан, както тук всички го титуловат — разказваше Коцето, като не забравяше да посегне както към чевермето, така и към виното. — Белият дресиран кон, който караше младите, е негов, той пък седеше на капрата. Цар Шабан е най-личният циганин, който отрича, че е циганин. С повод и без повод вади паспорта си и показва какво пише там за националността, за вярата му. За цар Шабан цигани са всички бели и смугли, които не си гледат работата, неудачниците, куцузливите... Дъщеря му се люби с бледалик.

— Какво, какво?

Коцето не успя да продължи, защото на масата им приседна древна циганка с гъсто нарязано от бръчки лице, едра жълтица на шията и цигара в ръка. Това беше познатата в града Баба Туна, прапрабаба на невестата. Тя преди всичко се осведоми имат ли си гостите ядене и пиене, за да не останат за-

сегнати, харесва ли им сватбата и изобщо как се чувстват?

— Благодаря, благодаря, всичко е на мястото си — Филигринов беше искрен в похвалите си. — Голяма сватба вдигнахте, госпожо. Тежка сватба.

— Имало е и по-големи — Баба Туна отърси пепелта от цигарата си направо върху пода. — По-рано като започнехме, та цяла неделя, пък сега стигаме едва до третия или четвъртия ден.

— Браво — възхити се Антон. — Това се казва тържество.

— И ние сме хора като другите, бащице — баба Туна се поизправи с достойнство, дръпна от цигарата, с другата ръка попипваше жълтицата. — Гонеха ни, биеха ни, в земята живи ни заравяха, но издържахме. И не само оцеляхме, но се разпростряхме нашир и надлъж, израстнахме. Ти бил ли си в Англия? Като минаваш през Лондон, отбий се в Бритиш музея, попитай кой представя у тях Балканите и с какво? Ами в Париж, в другия музей, дето му казват на човека. И така е във всеки град, във всяко село. Ако не златар, бакърджия ще е, ако не музикант, ковач, или копанар, или калайджия. И те всички са магьосници в занаята си. Такава ни е породата, бащице... Като са викнали циганин, та циганин... Е, вярно е, жежка кръв носим. Нали оттам сме тръгнали, от далечна Индия. И сме попаднали тук също на гореща, балканска кръв. Магията става двойна... Е, хайде — да ви е сладко. А аз да почета и другите гости.

— В песните се пее за някоя си Туна веда — подхвърли Филигринов вече зад гърба ѝ. — Да не си ти.

Старата циганка се поизвърна, шегата ѝ допадна.

— Знам ли, може и аз да съм била. Забравих — захвърли изгаснала цигара през рамо и се засмя със ситен старчески смях. — Ама че го измисли. Черна самодива, циганска самодива. Къде я?

И отмина, като се стараяше да изглежда изправена, достойна. Между масите едва се размина с някакво миньонче: шоколадово лице,

гъста коса на дребни къдрици, черни, дълбоки като кладенци очи.

— Това е шабановата дъщеря, Зия, Царкинята! — каза Коцето като че ли направи откритие. — Огън, ти казвам. Как няма да завърти главата на нашия.

— А той тука ли е?

— Кой, Цвети ли, — искрено се възмути Коцето. — Кой ще го допусне в махалата. Нали моите приятели, Расим Коча и Курто Петела ще му откъснат главата като на петле... Цвети си е на село, в Стояновци. както и другите, в празници не го свърта в града. Не толкова заради лозето и градината, колкото заради работилницата. Направил си е едно ателие — бижу. Там се залисва, там се затваря и с циганката, когато ги няма баща му и майка му. Но тяхната е дълга и мътна.

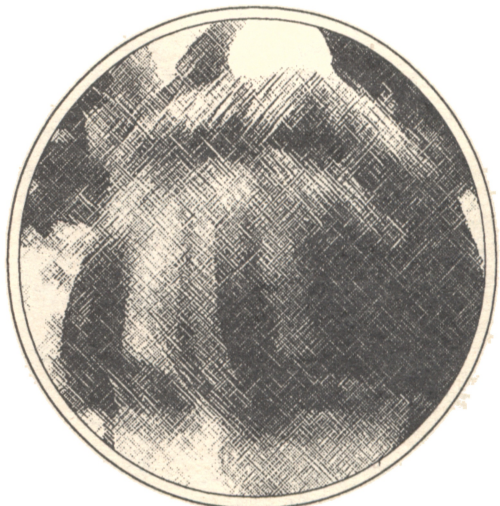
— Дано не излезе и кървава — и той позавъртя глава.

Изведнъж над писъка на кларинета и сватбената врява прозвуча кръвнишки глас:

— Какво „Коча“, какво „Коча“. Кажете де!

И в дъното на зеления шатър се завъртя кълбо от юмруци, кръвясали очи, рошави глави, несдържани изрази. Барманът намери, че това е сигнал да се измъкнат тихо-мълком от сватбата и припряно задърпа Филигринов. Краят на пиршеството беше далеч, та навярно щеше да продължи и на другия ден, че и на третия. Предстояха много пиене, песни, губеци. Нямаше да мине и без пукнати глави.

Това е то циганска сватба.

(...продължава в брой 4)